

Шта је истина? — Број један

Оквир истине: Откривење, пророчке паралеле, и Алфа и Омега

Jeff Pippenger

2023-08-05

Пре него што се позабавимо темом шта је истина, запажамо да смо ову студију започели прва три стиха првог поглавља Откривења, а потом додали чланак о Илији. Неки од циљева ових студија јесу да се утврди улога Сједињених Америчких Држава у пророштву, да се отвори порука Откривења Исуса Христа, да се препозна улога пророка као симбола Божјег народа и да се размотре импликације онога што значи да је Исус Алфа. Показали смо да се прва три стиха Откривења слажу и подударају са последњим стиховима Откривења, и да у оба случаја, и на почетку и на крају, Исус Себе идентификује као Алфу и Омегу, почетак и свршетак, првог и последњег.

Послужили смо се кратким разматрањем о Илији у другој студији како бисмо показали да су уводни стихови Библије у сагласју са завршним стиховима и Старога и Новог завета, и да су, даље, уводни стихови Новог завета такође у сагласју и са почетком и са свршетком, како год желите да посматрате Библију, било као целину било као два Завета.

Још једна тачка коју настојимо да развијемо јесте разумевање да је Божанство деловало тако да постепено открива Божанство кроз историју. Зато смо истакли да, како време одмиче у библијској теми историје савеза, Бог је корак по корак откривао све више и више од Свога карактера кроз симболику Својих различитих имена. Свемогући Бог је говорио Аврааму, и исти Бог је говорио Мојсију, али је обавестио Мојсија да ће од тада па надаље Његово име бити познато као Јехова. А када је Христос дошао, представио се именом које је у Старом завету било непознато, осим једног израза тог имена од стране једног Вавилоњанина у трећем поглављу Данила. Исус не само да је потврдио да је Он Јединородни од Оца, него је такође у тој посебној историји савеза Себе поистоветио као Сина Човечјег. Бог је такође дао милеритском адвентизму име када је ступио у савез са почетком адвентизма.

„У ово време, када смо тако близу краја, хоћемо ли у пракси постати толико слични свету да ће људи узалуд тражити да нађу Божји народ који носи Његово име? Хоће ли иједан човек продати наше особене одлике као Божјег изабраног народа за било какву корист коју свет има да пружи? Хоће ли се наклоност оних који преступају Божји закон сматрати нечим од велике вредности? Хоће ли они које је Господ назвао Својим народом претпоставити да постоји икаква сила виша од великог ЈА САМ? Хоћемо ли настојати да избришемо оне разликовне тачке вере које су нас учиниле адвентистима седмог дана?“ Evangelizam, 121.

Име који је дато адвентистима седмог дана дао је Господ, а сестра Вајт често упућује на адвентисте као на Божји именовани народ. „Именовани“ значи бити назван. Једине две цркве које сестра Вајт препознаје као Божји именовани народ јесу древни Израилљ и савремени Израилљ.

Стога, док настављамо наше проучавање књиге Откривења, износим мишљење да је „ново име“ које је откривено Филаделфијцима, а који су такође представљени као сто четрдесет и четири хиљаде, велики део пророчке тајне која се отпечаћује непосредно пре него што се време милости заврши.

Онога који победи учинићу стубом у храму Бога својега, и више неће излазити напоље; и написаћу на њему име Бога својега, и име града Бога својега, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога мојега; и написаћу на њему своје ново име. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:12, 13.

Последња вест опомене јесте вест Откривења Исуса Христа, и она је откривење Његовог карактера.

„Они који очекују долазак Женика треба да кажу народу: ‘Ево Бога вашег.’ Последњи зраци милостиве светлости, последња вест милости која треба да буде дата свету, јесте откривење Његовог карактера љубави. Деца Божја треба да покажу Његову славу. У сопственом животу и карактеру треба да открију шта је благодат Божја учинила за њих.“ Христове очигледне поуке, 415, 416.

Имамо још много тога да унесемо у запис у вези са Исусом као Речју, али ћемо се сада позабавити речју „истина“. Разумевање „истине“, као и саме речи „истина“, а такође и слова употребљених да образују „реч истине“, јесте разумевање Христовог карактера.

Тада Му Пилат рече: Дакле, јеси ли цар? Исус одговори: Ти кажеш да сам ја цар. Ја сам се за то родио, и за то дошао на свет, да сведочим за истину. Сваки који је од истине слуша мој глас. Пилат му рече: Шта је истина? И кад то рече, опет изиђе к Јудејцима, и каза им: Никакве кривице не налазим на њему. Јован 18:37, 38.

Грчка реч која се у том стиху преводи као „истина“ потиче од једне јеврејске речи, која је уједно и слово, па чак и број. Прво слово јеврејског алфабета јесте „алеф“. Заправо, прва два слова јеврејског алфабета јесу „алеф“ и „бет“, и веома су слична првим двама словима у грчком, а то су алфа и бета. Заједно образују корен речи „алфабет“. Стога се реч „алфа“ (од јеврејског слова алеф) употребљава као слово, реч, број, а такође и као једно од многих Исусових имена.

Када је Пилат поставио питање: „Шта је истина?“, Исус му је већ био казао да је разлог због којег је Он „дошао на свет“, као и разлог због којег је био „рођен“, био да посведочи за „истину“. Додао је да „свако ко је од истине“ слуша Његов глас.

Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:3.

ИСТИНА: G225—Од G227; истина: – истинит, X заиста, истина, истинитост. G227—Од G1 (као негативне честице) и G2990; истинит (као онај који не прикрива): – истинит, заиста, истина. G1; А. Хебрејског порекла; прво слово азбуке: само фигуративно (по својој употреби као број) први. Алфа.

Исус му рече: Ја сам пут и истина и живот; нико не долази Оцу осим кроз мене. Јован 14:6.

Када је Исус рекао: „Ја сам... истина“, тиме је говорио да је Он слово, број и реч за слово алфа; а реч алфа и број алфа јесу „истина“. У књизи пророка Данила, Христос је открио Себе као чудесног Бројача, што је значење јеврејске речи „Палмони“, која је у осмом поглављу Данила преведена као „онај свети који говораше“.

Тада чух једнога светог где говори; и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и Светиња и војска предају да буду погажени? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се Светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Тај „неки светац“ у тринаестом стиху јесте „Палмони“ — чудесни бројилац, или бројилац тајни. У ова два стиха изложено је пророчанство о 2300 година и два пророчанства о 2520 година. Пророчанство о 2300 година односи се на „светињу“, а два пророчанства о 2520 година односе се на „војску“, јер ће и светиња и војска бити погажене од стране Рима. Пророчанство о 2520 година представља гажење Божје светиње и Божјег народа. Три дубока, међусобно повезана пророчанства заснована на времену, управо на оном месту у Библији где Исус представља Себе као чудесног бројитеља тајни. Није ствар једноставно у томе што је изабрао ова два стиха да би представио Себе као Господара времена, него и у томе што та два стиха, у којима Он открива Себе, означавају време када ће ступити у завет са савременим духовним Израиљем, а та два стиха су такође темељ и средишњи стуб адвентизма.

„Свето писмо које је, више од свих других, било и темељ и средишњи стуб адвентне вере, била је изјава: ‘До две хиљаде и три стотине дана и ноћи; онда ће се Светиња очистити.’ [Данило 8:14.]“ Велика борба, 409.

У време свршетка, 1798. године, књига Данилова била је отпечаћена и прва анђеоска вест ступила је у историју, означавајући пораст пророчког знања који се одиграо у време милеритског покрета, што је било почетак адвентизма седмог дана. Када је књига Данилова била отпечаћена Милеритима, разумела се порука од Палмонија — порука о времену. Реч Божја никада не изневерава, и она увек поистовећује крај са почетком. Стога ће на крају адвентизма сасвим извесно доћи до откривења Његовог карактера, као што је било у историји Милерита. Ова чињеница заснива се на почетку и свршетку адвентизма, али се такође заснива и на изричито наведеном односу књиге Данилове према књизи Откривења. Данило и Откривење представљају једну књигу, а у том представљању они су два сведока, при чему је први Данило, а последње Откривење.

„Књиге Данила и Откривења су једно. Једна је пророштво, друга откривење; једна је књига запечаћена, друга књига отворена.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 7, 972.

Данило и Откривење су две књиге које су једна књига, на исти начин као што је Библија једна књига подељена на Стари и Нови завет, односно на почетак и крај. У једанаестом

поглављу Откривења, два сведока који су представљени као Мојсије и Илија јесу Стари и Нови завет.

„О двојици сведока пророк даље изјављује: ‘Ово су две маслине и два свећњака што стоје пред Богом земље.’ ‘Реч је твоја,’ каже псалмиста, ‘жижак нози мојој, и видело стази мојој.’ Откривење 11,4; Псалам 119,105. Два сведока представљају Свето писмо Старога и Новог завета.“ Велика борба, 267.

Данило и Јован су два сведока који су обојица били прогоњени, обојица одведени у ропство, обојици је дата иста линија пророчке историје да је забележе, обојица представљају сто четрдесет и четири хиљаде, обојица живећи након разорења Јерусалима, обојица симболи смрти и васкрсења (Јован кроз врело уље, а Данило кроз лавовску јаму).

Данило указује на посебно откривење Христовог карактера, и то чини у два стиха које надахнуће назива „средишњим стубом и темељем“ Цркве адвентиста седмог дана. Та два стиха била су „завршни камен“ — последњи камен положен у темеље који су били представљени делом Вилијама Милера. Тај завршни камен донео је са собом разумевање небеске светиње, Божјег закона, суботе, истражног суда и три анђела из Откривења четрнаесте главе. Данило је почетак књиге, Јован је крај.

Јованово писање ће означити откривење Христовог карактера на крају адвентизма. На почетку савременог Израиља, Он се открио као Чудесни Бројилац, Творац свега што је математичко, а на крају савременог Израиља открива Себе као чудесног лингвисту. Он је Творац свега што је укључено у језик, било да је то структура језика, граматичка правила, речи, па чак и слова азбуке. Он је створио комуникацију која се остварује речима, којом управљају граматичка правила, било писана или изговорена, записану азбуком која је по Његовом науку, и поврх свега тога — Он је Реч. Том Речју Он преображава слепе, неприпремљене Лаодикијце у посвећене Филадельфијце.

Посвети их истином својом: реч је твоја истина. Јован 17:17.

Реч која је преведена као „посветити“ значи учинити светим. Сто четрдесет и четири хиљаде биће свети и достићи ће то стање карактера посредством „истине“ или, могло би се рећи, посредством Његове „речи“, јер Исус је Реч и Он је истина.

У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Реч беше Бог. Она беше у почетку у Бога. Све је кроз њу постало; и без ње ништа није постало што је постало. Јован 1:1–3.

Запазите да је ово прво што Јован пише у свом јеванђељу. То, наравно, одговара ономе што је најпре записано у Постању. То додаје сведочанству, јасније одређујући оно што је речено у првом поглављу Постања.

У почетку створи Бог небо и земљу. 1. Мојсијева 1:1.

Реч која је у првом стиху преведена као „Бог“ јесте у множини, те већ од самог „почетка“ показује да је Бог више од једнога. „У почетку“ у Јеванђељу по Јовану Реч беше у Бога и Бог беше Реч. И Реч беше Творац.

Исус је Реч, и Он је произвео Библију сједињујући божанство са човештвом — божанство представљено Светим Духом, а човештво у личности оних који су записали речи у књигама које су требало да буду послате црквама. Тако је Библија спој човештва и божанства, као што је и Исус. Библија је, упркос учешћу палих телесних људских бића, света, а свети су били и људи који су је записали.

И имамо још поузданију пророчку реч; и добро чините што пазите на њу као на светлост која светли на тамном месту, док дан не осване и Даница не изиђе у срцима вашим; знајући најпре ово: да ниједно пророштво Писма не бива по сопственом тумачењу. Јер пророштво никада не дође по вољи човечијој, него свети Божји људи говораху, покретани Духом Светим. 2. Петрова 1:19–21.

Иако су пророци били свети људи, ипак су били пала људска бића, јер сви сагрешише и лишени су славе Божје. Ипак, Библија је спој божанског и људског, и света је, јер је Реч Божја дошла да покаже у свом животу и у Својој писаној Речи да човечанство сједињено са божанством не греши. Оно што важи за Библију важи и за Христа, јер Он је Библија.

Исус је узео на Себе грешно тело и никада није сагрешио, пружајући тако пример да човечанство сједињено са божанством не греши.

„Priča o Vitlejemu neiscrpna je tema. U njoj je skrivena ,dubina bogatstva i mudrosti i poznanja Božijega“. Rimljanima 11:33. Divimo se Spasiteljevoj žrtvi što je zamenuo presto neba jaslama, a društvo anđela koji Mu se klanjaju životinjama u štali. Ljudska gordost i samodovoljnost stoje ukorene u Njegovom prisustvu. Pa ipak, to je bio samo početak Njegovog čudesnog poniženja. Za Sina Božijeg bilo bi gotovo beskrajno poniženje i da je uzeo čovekovu prirodu čak i onda kada je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edemu. Ali Isus je prihvatio ljudsku prirodu kada je rod bio oslabljen četirima hiljadama godina greha. Kao i svako Adamovo dete, On je prihvatio posledice delovanja velikog zakona nasleđa. Kakve su bile te posledice pokazuje istorija Njegovih zemaljskih predaka. Sa takvim nasleđem došao je da podeli naše tuge i iskušenja i da nam pruži primer bezgrešnog života.“ Čežnja vekova, 48.

Исус је Реч, и и Исус и Библија представљају спој човечанског и божанског. Када је Исус током векова стварао Библију, поставио је у њу правила да би они који ће чути, чули. Правила која управљају Библијом јесу и обележја Његовог карактера.

„У Откривењу се све књиге Библије сусрећу и завршавају. Овде је допуна књиге пророка Данила.“ Дела апостолска, 585.

Реч „употпуњење“ значи довести до савршенства. Данилово сведочанство завршава се у Откривењу, чинећи Данилово сведочанство почетком, а Откривење крајем. Почетак Откривења понавља се на крају Откривења, а у првом стиху првог поглавља Данила постоји рат између дословног Израиља и дословног Вавилонa, у коме Вавилон побеђује; али на завршетку историје времена милости, у Данилу 11:45, 12:1, духовни Вавилон је у рату са духовним Израиљем и на крају Вавилон губи, а Израиљ преовладава. Као и код Јована у Откривењу, почетак Даниловог сведочанства сагласан је са крајем његовог сведочанства. Дакле, шта је истина?

Доктрина је реч која означава оно што неко тело верника сматра исправним. Њена сврха или употреба није ограничена на Библију или хришћанство. У такозваном хришћанству вероватно има више лажних „доктрина“ него истинитих, јер је духовни Вавилон, папство, кавез сваке нечисте и мрске птице, а те птице представљају зло, које цркве одржавају и прикривају лажним доктринама, као што је учење да је закон укинут. Али постоји и истинита доктрина.

„Умови Веријаца нису били сужени предрасудама. Били су вољни да испитају истинитост наука које су апостоли проповедали. Проучавали су Библију, не из радозналости, већ да би сазнали шта је написано о обећаном Месији. Свакодневно су истраживали надахнуте списе, и док су упоређивали Писмо с Писмом, небески анђели били су поред њих, просветљујући њихове умове и остављајући утисак на њихова срца.

„Где год се објављују истине јеванђеља, они који искрено желе да чине право бивају наведени на марљиво истраживање Светога писма. Када би, у завршним призорима историје ове земље, они којима се објављују истине провере следили пример Веријаца, свакодневно истражујући Писмо и упоређујући са Божјом речју поруке које им се доносе, данас би био велики број оних који су верни прописима Божјег закона, тамо где их је сада сразмерно мало. Али када се износе непопуларне библијске истине, многи одбијају да предузму ово испитивање. Иако нису у стању да побију јасна учења Писма, ипак показују крајњу невољност да проуче понуђене доказе. Неки претпостављају да, чак и ако су ове доктрине заиста истините, мало је важно да ли ће прихватити нову светлост или не, те се држе пријатних бајки којима се непријатељ служи да заводи душе. Тако су њихови умови заслепљени заблудом, и они се одвајају од неба.“

„Свима ће се судити према светлости која им је дата. Господ шаље Своје веснике с поруком спасења, и оне који слушају сматраће одговорнима за начин на који поступају према речима Његових слугу. Они који искрено траже истину пажљиво ће испитати, у светлости Божје речи, учења која су им изложена.“ Acts of the Apostles, 231, 232.

Постоје „доктрине“ које су „истине јеванђеља“ и њих треба испитивати. Неке, (ако не и све), јесу „истине провере“. Субота је лако разумљива истина провере. Постоје истините и лажне доктрине. Неке од истинитих доктрина представљају пробу онима који их слушају. Постоји и једна врста истине која је намењена одређеном временском раздобљу. Те истине се називају „садашња истина“.

„У Речи Божјој садржане су многе драгоцене истине, али стаду је сада потребна ‘садашња истина’. Видела сам опасност да весници скрену са важних тачака садашње истине и задржавају се на темама које нису срачунате да уједине стадо и посвете душу. Сатана ће овде искористити сваку могућу предност да нашкоди делу.

„Али такве теме као што су светиња, у вези са 2300 дана, Божје заповести и вера Исусова, савршено су подесне да објасне прошли адвентни покрет и покажу какав је наш садашњи положај, да утврде веру оних који сумњају и дају извесност славној будућности. Често сам виђала да су то биле главне теме на којима би весници требало да се задржавају.“ Early Writings, 63.

Адвентисти често користе овај одломак да би избегли оно што он заправо каже. Они тврде да све што треба наглашавати у нашим порукама о „садашњој истини“ јесу светилиште, 2300 дана, заповести и вера Исусова. Они износе ову тврдњу да би избегли оно што је у вези са ова четири предмета означено.

Сврха ове четири велике истине јесте да су „савршено срачунате да објасне прошли адвентни покрет и покажу какав је наш садашњи положај, утврде веру оних који сумњају и дају извесност у погледу славне будућности“. Ове четири доктрине садашње истине намењене су да покажу да почетак адвентизма (прошли адвентни покрет) илуструје крај адвентизма (наш садашњи положај). Те четири основне доктрине „савршено су срачунате“ да објасне начело да је крај илустрован почетком. Према овом надахнутом одломку, то је „садашња истина“ која је „стаду сада потребна“.

Древни Израил је почетак Израиља, а савремени Израил је крај. Древни дословни Израил представљао је народ адвентиста седмога дана од времена краја, 1798. године, па све до недељног закона. Пре првог Христовог доласка „садашња истина“ била је невидљива Јеврејима, јер су били слепи (Лаодикијци) услед свога ослањања на обичаје и предања.

„Желимо да разумемо време у коме живимо. Ми га ни упола не разумемо. Ми га ни упола не схватамо. Срце ми дрхти у мени када помислим с каквим непријатељем имамо да се суочимо и како смо слабо припремљени да му се супротставимо. Невоље синова Израилевих и њихов став непосредно пре првог Христовог доласка изнова и изнова су ми биле предочаване да би се приказао положај Божјег народа у његовом искуству пред други Христов долазак — како је непријатељ тражио сваку прилику да овлада умовима Јевреја, а данас настоји да заслепи умове Божјих слугу, да не би били у стању да разазнају драгоцену истину.“ Selected Messages, књига 2, 406.

Према нашој следећој референци, Јевреји су изгубили из вида „изворну Божју истину“, а та изворна истина за Јевреје била је историја избављења из Египта. Историја тог избављења била је њихова изворна истина; то је била истина коју им је било наложено да поучавају своју децу кроз сва своја поколења. Они су подбацили, као што је подбацио и адвентизам. Да би слепим Јеврејима представио истину, Исус је истину поставио у оквир.

„У време Спаситеља, Јевреји су тако били затрпали драгоцене бисере истине рушевинама предања и бајки, да је било немогуће разликовати истинито од лажнога. Спаситељ је дошао да уклони рушевине сујеверја и дуго негованих заблуда, и да бисере Божје речи постави у оквир истине. Шта би Спаситељ учинио када би сада дошао к нама као што је дошао к Јеврејима? Морао би да обави слично дело у уклањању рушевина предања и обреда. Јевреји су били веома узнемирени када је Он вршио то дело. Они су изгубили из вида првобитну Божју истину, али ју је Христос поново изнео пред њихов поглед. Наше је дело да драгоцене Божје истине ослободимо од сујеверја и заблуде.“

„Славне истине биле су закопане и уклоњене из вида, а заблуда и сујеверје учинили су их без сјаја и непривлачним. Исус открива Божју светлост и износи прекрасни сјај истине у свој њеној божанској слави. Умови поштених испуњени су дивљењем. Њихова срца привучена су светим осећањима ка Ономе који је изнео драгуље истине и показао

их њиховом разуму.

„Јевреји су разумели известан део истине и поучавали неком делу речи Божје; али нису схватили далекосежну природу закона Божјег. Христос је уклонио смеће предања и открио право језгро и срце Божјих намера. Када је то учинио, они су постали раздражени до крајњих граница. Ширили су лажне извештаје од једнога града до другог да Христос руши дело Божје. Али, иако је Исус уклонио старе облике, поново је успоставио старе истине, постављајући их у оквир истине. Ускладио их је и повезао заједно, сачињавајући потпун и складно уређен систем истине. То је било дело које је наш Спаситељ учинио; а сада шта ћемо ми чинити? Зар нећемо радити у складу са Христом? Хоћемо ли се дати управљати гласинама? Хоћемо ли допустити да наша сопствена умишљања сакрију од нас Божју светлост? Треба пажљиво да читамо, разборито да слушамо и да и друге поучавамо ономе што смо научили. Морамо непрестано гладовати за хлебом живота, непрестано тражити живу воду и снег Ливански, да бисмо могли повести народ ка живим, освежавајућим водама Извора истине.“ Review and Herald, June 4, 1889.

При свом првом доласку Исус је „поново успоставио старе истине, стављајући их у оквир истине. Ускладио их је и повезао заједно, сачињавајући потпун и складно уређен систем истине.“ Исус је употребио историју с почетка древног Израиља да би поново успоставио старе истине, и то је учинио тако што је те истине ускладио (по теми) и повезао их заједно (паралелно, ред по ред). То је учинио са циљем да ослободи Јевреје обичаја и предања која су их заслепила. Та историја била је завршна историја дословног Израиља.

Адвентизам понавља историју завршетка древног Израиља, а оквир у који треба сместити истину да би се уклонило лаодикијско слепило предања и обичаја успоставља се сада, као и онда када је Христос деловао међу Јеврејима. „Старе истине“ треба ставити у „оквир“ истине, како би се пророчке линије довеле заједно са другим пророчким линијама, „правило на правило“, у паралели, са циљем да се један Лаодикијац можда ослободи свога слепила. Христос је наш пример, у свему.

У Библији постоје истине које су препознате као доктрина, и „има много дивних истина“, али постоји и „садашња истина“ која је „проба за народ“ те „генерације“ која живи у време када се та истина открива. Пророчки, то се догађа у четвртој генерацији адвентизма, а „садашња истина“ „која је проба за ову генерацију“ није била проба за раније генерације адвентизма.

„У Светом писму има неких ствари које је тешко разумети и које, према Петровим речима, неук и неутврђени изврћу на сопствену пропаст. Можда у овом животу нећемо бити у стању да објаснимо значење сваког одломка Писма; али нема ниједне битне тачке практичне истине која ће остати замагљена тајном. Када дође време, по Божјем промислу, да свет буде стављен на пробу истином за то време, умови ће под дејством Његовог Духа бити покренути да истражују Писмо, чак и уз пост и молитву, све док карика за кариком не буде пронађена и сједињена у савршен ланац. Свака чињеница која се непосредно тиче спасења душа биће учињена тако јасном да нико не мора да погрешити нити да ходи у тами.“

„Док смо пратили низ пророчанства, откривена истина за наше време јасно је виђена и објашњена. Одговорни смо за предности које уживамо и за светлост која обасјава нашу стазу. Они који су живели у прошлим нараштајима били су одговорни за светлост којој је било допуштено да их обасја. Њихов ум био је упражњаван у погледу различитих тачака Писма које су их стављале на пробу. Али они нису разумели истине које ми разумемо. Нису били одговорни за светлост коју нису имали. Имали су Библију, као што је и ми имамо; али време за откривање посебне истине у вези са завршним призорима историје ове земље јесте у последњим нараштајима који ће живети на земљи.”

„Нарочите истине биле су прилагођене околностима нараштаја онако како су постојали. Садашња истина, која је проба за људе овога нараштаја, није била проба за људе нараштаја из далеке прошлости. Да је светлост која сада обасјава нас у погледу суботе четврте заповести била дата нараштајима у прошлости, Бог би их сматрао одговорнима за ту светлост.“ Testimonies, volume two, 692, 693.

За оне који би можда желели да порекну да у историји адвентизма постоје четири нараштаја, указао бих на Авакумове плоче. Врло једноставан начин да се ова чињеница разуме јесте то што име Лаодикија значи народ коме се суди. Почетак адвентизма објавио је отварање суда, а крај адвентизма објављује затварање суда. Затварање суда збива се у трећем и четвртом нараштају.

Не гради себи лика резаног, нити какве слике од онога што је горе на небу, или доле на земљи, или у води испод земље; немој им се клањати нити им служити; јер ја, Господ Бог твој, Бог сам ревнитељ, који походим безакоње отаца на синовима до трећег и четвртог колена оних који ме мрзе; а чиним милост хиљадама оних који ме љубе и држе заповести моје. Излазак 20:4–6.

При окончању суда, последњи нараштај лаодикијског (народа под судом) адвентизма биће осуђен и избљуван из уста Господњих, као што је то био стари Израил при разорењу Јерусалима. Библијске доктрине јесу истине, а постоје и испитне истине, а затим и садашње истине. Садашња истина је увек испитна истина, али она нарочито означава испитну истину посебно намењену нараштају који тренутно живи. Ипак, сама чињеница је, по свој прилици, да свака истина из Божје речи коју одлучимо да одбацимо, управо постаје испитна истина на којој смо управо пали.

Исус је Реч Божија, и Он је истина. Он је обавестио Пилата да је разлог због кога је „дошао“ „на свет“ био да „сведочи за истину“, и да је свако ко чује Његов глас „од истине“. Реч „истина“ о којој су говорили Пилат и Исус потиче од једне јеврејске речи која се преводи као „истина“ и јавља се сто двадесет и седам пута у Старом завету. Та јеврејска реч (H571) преводи се различитим енглеским речима, али је у Старом завету деведесет и два пута преведена као „truth“. То је једна од оних речи које су дубоко моћне, на многим нивоима.

Реч која се у Старом завету преводи као „истина“ састоји се од три хебрејска слова, а у хебрејском језику слова имају сопствено значење, тако да реч која је састављена од тих слова сједињује здружена значења сваког слова да би произвела коначно значење те речи.

Реч „истина“ сачињена је од три хебрејска слова: првог слова хебрејског алфабета, једног слова у средини и последњег слова хебрејског алфабета. „Истина“ је у Старом завету представљена првим и последњим словом алфабета, са једним словом у средини!

Ово је дефиниција библијског „правила првог помињања“. Први пут када се нека тема представи јесте најзначајнија референца за ту реч, која је семе, и она садржи сав ДНК неопходан да произведе читаву причу. Друга по важности референца у „правилу првог помињања“ јесте последња референца, јер се ту све приче које настају између почетка и свршетка повезују у целину. „У Откривењу се све књиге Библије састају и завршавају“, а Откривење је последња књига Библије.

Јеврејска реч „истина“ коју разматрамо почиње словом „Алеф“, тринаесто слово је „Мем“, а двадесет друго и последње слово је „Тав“. Наравно, постоје различите нијансе у одређењима ових слова, зависно од тога коме се лингвисти обратите за њихово тумачење, али су општа значења веома поучна.

א (Alef): Prvo slovo hebrejskog alfabeta, i često se povezuje sa jedinstvom, te predstavlja Božansko i večno, simbolizujući vezu između Boga i tvorevine.

מ (Mem): Тринаесто слово јеврејског алфабета и често се повезује са водом.

ת (Tav): Последње слово хебрејског алфабета и носи значење „ознаке“ или „знака“. Често се повезује са појмом довршења или „печата“ стварања. У древном хебрејском, слово Тав имало је облик крста.

Јеврејска реч која се преводи као „истина“, а коју разматрамо, састављена је од три слова, која заједно представљају вечно јеванђеље. Шта? Ово се лако препознаје ако разумете да су поруке тројице анђела вечно јеванђеље. То је препознатљиво зато што значења ова три слова представљају поруку тројице анђела.

Први анђео из Откривења четрнаесте главе објављује вечно јеванђеље, а затим целом свету налаже да се „боји Бога“ и да Га прослави тиме што ће се клањати Творцу. Дефиниција (Aleph), првог од та три слова, гласи: „Божански, вечни Бог, и, као Творац човечанства, Бог кога људи треба побожно да се боје и да Му се клањају.“

Алеф представља вест првог анђела.

Порука другог анђела позива људе да изађу из Вавилона, означава време када се излива Свети Дух и открива побуну Вавилона. Значење слова (Mem) повезано је с водом, (симболом изливања Духа), и оно је тринаесто слово азбуке; број тринаест је симбол побуне, те тако означава Вавилон. Мем представља поруку другог анђела.

Трећи анђео опомиње људе да не приме жиг звери, разликује две класе поклоника и Божји гнев. Значење слова (Tav) јесте да оно представља „жиг“ (жиг звери), а представља и печат стварања (печат Божји). Само слово има облик крста. Тав представља поруку трећег анђела.

„Шта је печат живог Бога, који се ставља на чела Његовог народа? То је знак који анђели, али не и људске очи, могу да прочитају; јер анђео заторник мора видети тај знак откупљења. Разумни ум је видео знак крста са Голготе на усиновљеним синовима и кћерима Господњим. Грех преступа закона Божјег је уклоњен. Они су обучени у свадбено рухо и послушни су и верни свим Божјим заповестима.

„Господ неће оправдати оне који познају истину ако речју и делом не слушају Његове заповести.“ Maranatha, 243.

Јеврејска реч преведена као „истина“ састоји се од три слова, од којих свако има своје сопствено значење. Та три значења уједно су и значења порука тројице анђела. Она су такође и значења поруке првог анђела, јер је порука првог анђела била порука на почетку адвентизма, а порука трећег анђела јесте порука на крају адвентизма. Пошто Исус крај приказује посредством почетка, први анђео поседује све пророчке међаше поруке трећег анђела. Тиме значења трију јеврејских слова постају симболи не само поруке трећег анђела, него и симболи поруке првог анђела.

Јовану је у Откривењу било речено да запише оно што тада јесте, и чинећи то он ће истовремено записивати и оно што ће бити у будућности. Он је забележио почетак да би приказао свршетак. Недвосмислено је адвентистима седмога дана стављено до знања да проучавају и објављују поруку милерита, која је порука првог анђела. Проучавајући и објављујући те истине и ту историју, ми ћемо објављивати поруку трећег анђела и понављати историју првог анђела.

„Бог нам не даје нову поруку. Треба да објављујемо поруку која нас је 1843. и 1844. извела из других цркава.“ Review and Herald, January 19, 1905.

„Све поруке дате од 1840–1844. треба сада снажно износити, јер има много људи који су изгубили своје усмерење. Поруке треба да иду свим црквама.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

„Истине које смо примили 1841, '42, '43. и '44. године сада треба проучавати и објављивати.“ Manuscript Releases, том 15, 371.

„Опомена је дошла: Не сме се допустити да уђе било шта што би уздрмало темељ вере на којем зидамо још откако је дошла вест 1842, 1843. и 1844. године. Била сам у овој вести, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да склонимо своје ноге са постоља на које су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих се могла одрећи светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је дата.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Порука првог анђела и историја у којој је та порука била објављена упоредиве су с нашом садашњом историјом и њу осветљавају — уз извесне пророчке ограде. Обе те историје такође су представљене трима словима која је Божански Лингвиста употребио да образује реч „истина“. А та реч „истина“ представља вечно јеванђеље.

Историја милерита на почетку адвентизма представља првог анђела, а историја на крају адвентизма, која је представљена трећим анђелом, јесу паралелне историје, али садрже извесне разлике.

Први анђеоло објављује отпочињање суда, а трећи анђеоло објављује завршетак суда. Пророчка структура на којој се развијала историја адвентизма истоветна је и у својој почетној историји и у своме завршетку. Може се показати да оба краја следе три корака тројице анђела онако како они ступају у историју. А та три анђела уједно су и та три слова. Стога се пророчки низ догађаја на оба краја адвентизма заснива на три корака тројице анђела, који су прекретнице, а које су такође представљене оним трима хебрејским словима која образују реч „истина“.

Алфа је почетак адвентизма, Омега крај адвентизма, а слово у средини, као тринаесто слово, тако означава побуну адвентизма од његовог почетка до његовог краја.

Поучени смо о томе где је Божји пут:

Пут је Твој, Боже, у светињи; ко је тако велик Бог као Бог наш? Псалми 77:13.

У светинји налазимо да је Бојжи пут исти она три корака као и три анђеолоске поруке. У предворју страх Бојжи наводи човека да прinese жртву и обезбеди оправдање. У Светинји је посвећење представљено животом молитве, приказаним олтаром када, животом проучавања, представљеним stolом са хлебовима предлога, и животом службе, представљеним свећњацима. Светинја над светинјама представља суд. Када поседујемо страх Бојжи, како је представљен у поруци првог анђела, тражимо оправдање подно крста, у предворју. Када смо оправдани (учинени праведнима), ходимо у новини посвећеног живота (узрastaња у светости), како је представљено Светинјом. Светинја представља дело једног хришћанина, како су га остварили милерити током поруке другог анђела, праћене Пonoћним поклићем. Оправдани и посвећени, припремљени смо за суд представљен Светинјом над светинјама. Три корака светинје, који, између осталог, представљају три теолошка појма — оправдање, посвећење и прослављење — а такође представљају и три анђеолоске поруке, и, наравно, такође представљају поруку првог анђела и, наравно, такође представљају три слова која се употребљавају за стварање речи „истина“.

У дворишту Светиње такође налазимо сва три корака. Први корак у Светињу мора да илуструје последњи корак Светиње, као што први анђеоло одговара трећем анђелу. Први корак у дворишту јесте клање жртве, које представља оправдање. Други корак јесте умиваоник, где се сало (грех) уклања и жртва очишћује пре завршних корака. Вода умиваоника је обележје другог корака. Трећи корак јесте сама жртва свеспаљеница, која је била праслика Христа на крсту, где је суд био извршен. Иста три корака налазе се у првом кораку Светиње, као што се иста три корака налазе у поруци првог анђела. Начело алфе и омеге налази се унутар Светиње, као што је и у порукама трију анђела, као што је и у словима која сачињавају реч „истина“.

Пророштво о 2300 година поседује истоветну структуру. Пророштво је отпочело са три указа и окончало се доласком поруке трећег анђела 22. октобра 1844. године. Пророштво

износи пет пророчких линија, а историја на почетку пророштва о 2300 година представља завршну историју сваког од тих пет пророштава. Почетак и завршетак целокупног пророштва о 2300 година имају три указа, а оно се завршава са три поруке.

Почетак пророчанства 457. године пре Христа одиграо се у тешким временима и омогућио Јеврејима да се врате и поново сазидају храм и град. У сагласности са предсказањем, 49 година касније, након дела које је започето 457. године пре Христа, оно је било довршено у тешким временима. Почетак тих 49 година осликава крај тих 49 година.

457. година пре Христа означава почетак пророчанства које указује на помазање Христа приликом Његовог крштења. Његово помазање означило је почетак Његовог дела сабирања народа који ће бити грађани Новог, а не Старог Јерусалима, као што је стари Израил био сабран да поново сазида дословни Јерусалим 457. године пре Христа.

457. година пре Христа такође означава почетак пророчанства које указује на време када ће Христос бити разапет. Сестра Вајт повезује историју крста са Великим разочарањем од 22. октобра 1844, а исто тако доводи у везу и историју преласка преко Црвеног мора са Великим разочарањем. Године 457. пре Христа догодило се једно разочарање које је представљало праслику разочарања Јевреја код Црвеног мора, Великог разочарања код адвентиста, разочарања ученика код крста и Језде 457. године пре Христа.

„Јездра је очекивао да ће се велики број вратити у Јерусалим, али је број оних који су се одазвали позиву био разочаравајуће мали. Многи који су стекли куће и имања нису имали жеље да жртвују те поседе. Волели су удобност и лагодност и били су сасвим задовољни да остану. Њихов пример представљао је сметњу другима који би иначе можда изабрали да своју судбину повежу с онима који су напредовали вером.“ Пророци и цареви, 612.

457. година пре Христа такође означава почетак пророчанства које открива када ће древни Израил бити отпуштен од Бога и када ће Јеванђеље бити однето незнабошцима, означавајући крај посебног времена милости од 490 година, нарочито одређеног за древни Израил. Стога 457. година пре Христа означава почетак њиховог времена милости, а 34. година после Христа означава крај њиховог времена милости, представљајући унапред да је време милости адвентизма започело 1844. године и завршава се при недељном закону.

Постоји још неколико унутрашњих временских пророчанстава у пророчанству о 2300 година, али сва она носе печат Алфе и Омеге. Њихови почеци осликавају њихове завршетке.

Важно је уочити да је древни Израел био постављен за чувара Божјег закона, а да је савремени Израел био постављен не само за чувара Његовог закона, него и за чувара Његових пророчанстава. Када је Господ ступио у савез са древним Израелом, учинио их је чуварима Десет заповести, записаних на две камене плоче. Када је ступио у савез са савременим Израелом у милеритској историји, учинио их је чуварима Своје пророчке речи, како је представљена на двома Авакумовим плочама, представљеним пионирским картама из 1843. и 1850. године. Почетак древног Израела осликава почетак савременог Израела.

„Господ је позвао свој народ Израил и одвојио га од света, да би му поверио свето повереништво. Учинио их је чуварима Свога закона; и намеравао је да преко њих сачува међу људима знање о Себи. Преко њих је светлост неба требало да засја у тамним местима земље, и требало је да се чује глас који позива све народе да се одврате од свога идолопоклонства и служе живоме и истинитоме Богу.“

„Да су Јевреји били верни повереном им позиву, били би сила у свету. Бог би био њихова одбрана, и Он би их узвисио изнад свих других народа. Његова моћ и истина откривале би се кроз њих, и они би, под Његовом мудрошћу и светом влашћу, стајали као пример надмоћности Његове владавине над сваком обликом идолопоклонства. Али они нису одржали свој завет с Богом. Пошли су за идолопоклоничким обичајима других народа; и уместо да име свога Творца учине хвалом на земљи, довели су га на презир.“

„Ипак, Божја намера мора се извршити. Познање Његове воље мора се дати свету. Бог је допустио да рука угњетавања дође на Његов народ и расејао их као заробљенике међу народима. У невољи су се многи од њих покајали за своје преступе и тражили Господа. Тако, расејани по земљама незнабожаца, ширили су познање истинитога Бога.“

„У овоме дану, Бог је позвао Своју цркву, као што је позвао древни Израил, да стоји као светлост на земљи. Моћним секачем истине,—порукама првог, другог и трећег анђела,—Он је одвојио један народ од цркава и од света, да би га привео у свето приближење Себи. Учинио их је чуварима Свога закона и поверио им велике истине пророчанства за ово време. Као и света пророштва поверена древном Израилу, ово је свети залог који треба саопштити свету.“

„Пророштво објављује да ће први анђеолов упутити своју вест „сваком народу, и племену, и језику, и људима“. Упозорење трећег анђела, које чини део исте троструке поруке и које је порука за ово време, биће ништа мање распрострањено. Застава на којој је исписано: „Заповести Божје и вера Исусова“, треба да буде високо подигнута. Сила прве и друге поруке треба да буде појачана у трећој. У пророштву је представљена као да је анђеолов, летећи посред неба, објављује силним гласом, и она ће привући пажњу света.“

„Најстрашнија претња икада упућена смртницима садржана је у поруци трећег анђела. То мора бити страشان грех који на себе навлачи Божји гнев непомишљан с милошћу. Али људи нису остављени у тами у погледу ове важне ствари; опомена против клањања звери и њеном лику треба да буде дата свету пре него што дође поход Божјих судова, да би сви могли знати зашто се судови изливају, и да би имали прилику да умакну.“ Signs of the Times, January 25, 1910.

Израда двеју таблица у испуњењу другог поглавља Авакума представљала је испуњење неколико пророчанстава.

Стајаћу на својој стражи и поставићу се на кулу, и гледаћу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити када будем укорен. И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на таблицама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити и неће лагати; ако и оклева, чекај га, јер ће засигурно доћи, неће задоцнити.

Ево, душа његова, која се надима, није права у њему; али ће праведник живети од вере своје. Авакум 2:1–4.

Израда и пионирске карте из 1843. године и пионирске карте из 1850. године била је испуњење пророчанства. Проучавање Авакумових таблица пружа обиље доказа за то. Али одломак у Авакуму даје важан допринос овој тачки у нашем разматрању.

„Видела сам да је карта из 1843. године била управљена руком Господњом и да не треба да буде измењена; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над њима и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74, 75.

После 1843. године Господ је упутио да се начини друга карта, али да се прва карта (1843) не сме мењати, осим по надахнућу.

„Видела сам да истину треба учинити јасном на таблицама, да је земља и пуноћа њезина Господња, и да се неопходна средства не смеју штедети да би се она учинила јасном. Видела сам да је стара карта била усмерена од Господа, и да ниједна њена бројка не треба да буде измењена осим надахнућем. Видела сам да су бројке на карти биле онакве какве је Бог хтео да буду, и да је Његова рука била над једном грешком у неким од тих бројки и сакрила је, тако да је нико не може видети док Његова рука не буде уклоњена.“ Spalding and Magan, 2.

Док је живела са братом Николсом (који је израдио карту из 1850. године), у време када је он правио ту карту, сестра Вајт је рекла да је видела карту из 1850. године у Библији.

„Видела сам да је Бог био у објављивању карте од стране брата Николса. Видела сам да у Библији постоји пророчанство о овој карти, и ако је ова карта намењена Божјем народу, ако је довољна за једнога, довољна је и за другога, а ако је једноме била потребна нова карта, насликана у већем размеру, свима је потребна исто толико.“ Manuscript Releases, том 13, 359.

Авакуму је било заповеђено: „Запиши виђење, и учини да буде јасно на таблицама.“ Две Авакумове таблице биле су симбол завета који је Бог склопио са адвентизмом када их је учинио повереницима својих пророштава, као што је учинио и када је ступио у завет са древним Израиљем и дао две таблице закона и одговорност да буду повереници закона. Али Авакум у односу на таблице које су требало да учине виђење јасним разликује две класе богослужитеља. Једну класу, чија је „душа надмена“ и „није права“, и другу класу, која је означена као „праведник“ који „ће живети од вере своје“.

Контекст Авакума указује на то да они који су оправдани живе вером која је заснована на пророчкој Речи, представљеној двема плочама, те стога они који нису оправдани одбацили су почетке адвентизма. Поента коју желим да изнесем заснива се на једном одломку који смо разматрали пре извесног времена. Он гласи:

„Али теме као што су светиња, у вези са 2300 дана, Божје заповести и вера Исусова, савршено су прилагођене да објасне прошли адвентни покрет и покажу какав је наш

садашњи положај, да утврде веру оних који сумњају и дају извесност славној будућности. Често ми је било показано да су то главне теме на којима весници треба да се задржавају.“ Early Writings, 63.

Управо смо размотрили све четири ове истине: светињу, 2300 дана, заповести Божје и веру Исусову. Све четири ове истине сместили смо у оквир истине који је био „савршено срачунат да објасни прошли адвентни покрет и покаже какав је наш садашњи положај“. Тај оквир јесте „правило првог спомињања“; он је потпис Алфе и Омеге, и он је оквир истине, јер реч „истина“ садржи исти тај потпис као и све четири истине које су означене као „садашња истина“, а које су биле намењене да објасне почетак адвентизма.

Ако ништа друго, то значи да је реч која се преводи као „истина“, а коју разматрамо, оквир вечног јеванђеља, и да је она оквир завршне поруке опомене, и да је она оквир поруке трећег анђела, и да је она велики део Откривења Исуса Христа.

Завршна вест упозорења, представљена као Откривење Исуса Христа у прва три стиха првог поглавља Откривења, посведочена је по други пут на крају Откривења. Крај Откривења сведочи о првим стиховима Старог завета, а такође и о последњим стиховима Старог завета. На основу та четири упућивања може се, применом божанског правила постављања пророчке линије на пророчку линију, закључити да се завршна вест упозорења односи на однос Творца према Његовим створеним бићима. Она се тиче Његове стваралачке силе. Она се тиче начина на који се Његова стваралачка сила саопштава Његовој цркви. Она се тиче својства Божанства које поистовећује крај са почетком. То је вест која долази непосредно пре завршетка времена милости, и још више од тога. Када се све то сагледа заједно, реч је о Божјој стваралачкој сили! А прво помињање Његове стваралачке силе налази се на почетку 1. Мојсијево, од првог стиха првог поглавља па до трећег стиха другог поглавља.

У почетку створи Бог небо и земљу. А земља беше без облика и пуста; и тама беше над лицем бездана. И Дух Божији дизаше се над лицем вода.

И рече Бог: Нека буде светлост. И би светлост. И виде Бог светлост да је добра; и растави Бог светлост од таме. И светлост назва Бог Дан, а таму назва Ноћ. И би вече, и би јутро — дан први.

И Бог рече: Нека буде свод посред вода, и нека раставља воде од вода. И начини Бог свод, и растави воде које беху под сводом од вода које беху над сводом; и би тако. И назва Бог свод Небо. И би вече, и би јутро, дан други.

И Бог рече: Нека се воде под небом саберу на једно место, и нека се покаже копно. И би тако. И Бог назва копно Земља; а зборишта вода назва Мора. И виде Бог да је добро. И Бог рече: Нека земља пусти траву, биље што носи семе, и дрво родно које рађа плод по својој врсти, у коме је његово семе, на земљи. И би тако. И земља пусти траву, и биље што носи семе по својој врсти, и дрво које рађа плод, у коме је његово семе, по својој врсти. И виде Бог да је добро. И би вече, и би јутро — дан трећи.

И рече Бог: Нека буду видела на своду небеском да раздвајају дан од ноћи; и нека буду за знаке, и за времена, и за дане, и године; и нека буду видела на своду небеском да обасјавају земљу. И би тако. И створи Бог два велика видела: веће видело да управља даном, и мање видело да управља ноћу; створи и звезде. И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу, и да владају даном и ноћу, и да раздвајају светлост од таме. И виде Бог да је добро. И би вече, и би јутро — дан четврти.

И рече Бог: Нека воде обилно изведу жива бића што се крећу, и птице нека лете над земљом по своду небеском. И створи Бог велике китове и свако живо биће што се креће, које воде обилно изведоше, по врстама њиховим, и сваку птицу крилату по врсти њеној; и виде Бог да је добро. И благослови их Бог говорећи: Рађајте се и множите се, и напуните воде у морима, и птице нека се умноже на земљи. И би вече, и би јутро — дан пети.

И Бог рече: Нека земља пусти из себе живу душу по врсти њеној, стоку и ситне животиње што гмижу, и звери земаљске по врсти њиховој. И би тако. И створи Бог звери земаљске по врсти њиховој, и стоку по врсти њеној, и све што гмиже по земљи по врсти његовој. И виде Бог да је добро. Потом рече Бог: Да начинимо човека по своме обличју, као што смо ми, који ће бити господар од риба морских, и од птица небеских, и од стоке, и од целе земље, и од свих животиња што се мичу по земљи. И створи Бог човека по обличју своме, по обличју Божјем створи га; мушко и женско створи их. И благослови их Бог, и рече им Бог: Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њоме; и будите господари од риба морских, и од птица небеских, и од свега звериња што се миче по земљи. И још рече Бог: Ево, дао сам вам све биље што носи семе по свој земљи, и сва дрвета родна, која носе семе; то нека вам је за храну. А свим зверима земаљским и свим птицама небеским и свему што се миче по земљи и у чему има жива душа, дао сам сву траву да једу. И би тако. Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро беше веома. И би вече и би јутро, дан шести. Тако се доврши небо и земља и сва војска њихова. И сврши Бог до седмога дана дела своја, која учини; и почину у седми дан од свих дела својих, која учини. И благослови Бог седми дан, и посвети га, јер у тај дан почину од свих дела својих, која учини. 1. Мојсијева 1:24–2:3.

Претходни стихови представљају целокупно сведочанство творевине, наглашавајући да Божја реч поседује стваралачку силу.

Нека се сва земља боји Господа; нека сви становници света стоје пред Њим у страхопоштовању. Јер Он рече, и постаде; Он заповеди, и утврди се. Псалми 33:8, 9.

Иста стваралачка сила која је створила свет употребљава се од стране Христа да преобрази људе.

„Stvaralačka sila koja je pozvala svetove u postojanje nalazi se u Božjoj reči. Ta reč daje silu; ona rađa život. Svaka zapovest je obećanje; prihvaćena voljom, primljena u dušu, ona sa sobom donosi život Beskonačnoga. Ona preobražava prirodu i nanovo stvara dušu po obličju Božjem.“

„Тако дати живот одржава се на исти начин. ‘О свакој речи која излази из уста Божјих’ (Матеј 4:4) човек ће живети.“ Education, 126.

Откривење Исуса Христа наглашава начин на који се Реч Божја преноси људима. Она долази од Оца, Сину, анђелу, пророку који је записује и шаље црквама. Процес саопштавања изложен на почетку и на крају књиге Откривења такође је приказан Јаковљевим лествама, са анђелима који узлазе и силазе низ лестве. Он је приказан и Захаријиним двома златним цевима које доводе уље у светињу. Процес саопштавања између Бога и човека предмет је библијског пророштва, а порука која се шаље садржи стваралачку силу која је саздала свемир. У процесу саопштавања у првом поглављу Откривења, треба разумети да порука предата црквама садржи силу да Лаодикијца преобрази у Филадельфија.

Без обзира да ли разматрамо почетак или крај Старог или Новог завета, порука је иста. Бог саопштава последњу опомену, и она у себи садржи Божју стваралачку силу ако је чују и држе они који је чују. Порука која то остварује постављена је унутар божанског оквира Алфе и Омеге. Почетак, средина и крај. Три јеврејска слова која заједно граде реч „истина“ јесу вечно јеванђеље, а слова и њихова значења, као и реч коју производе када се међусобно сједине, симболизују начело, а такође и Онога који је Алфа и Омега. То наглашава Његову стваралачку силу. Последње три речи извештаја о стварању, свака почињу са та три слова, редом којим се саставља реч „истина“.

Три речи које представљају завршетак извештаја о стварању почињу са три слова која заједно граде реч „истина“. Последње три речи стиха почињу словима א (Алеф), מ (Мем) и ל (Тав) тим редом. Те три речи преводе се као „Бог“, „створио“ и „начинио“. Те три речи, од којих свака почиње словима א (Алеф), מ (Мем) и ל (Тав) тим редом, додатно наглашавају потпуност и уређеност извештаја о стварању. Овај образац јеврејски тумачи су запазили као занимљиво језичко обележје хебрејског текста.

Извештај о стварању започиње речима „у почетку“, а завршава се са три речи које представљају Алфу и Омегу, почетак и свршетак, првога и последњег. Стваралачка сила приказана у сведочанству Постања почиње и завршава се потписом чудесног лингвисте.

Прво у нечему што осликава последње у нечему јесте оно што је пророк Јован нагласио када је, пишући о ономе што је тада било, истовремено писао и о ономе што ће бити.

Završna poruka upozorenja Ilije, predstavljena na kraju Starog zaveta, ukazuje na isto proročko načelo, u okviru krize zakona o nedelji i približavanja sedam poslednjih zala.

„Правило првог помињања“ и све што оно представља јесте „оквир“ у који треба сместити „садашњу истину“. Тај оквир је „правило првог помињања“, које је такође једно од Божјих својстава.

У књизи пророка Данила, која представља почетак адвентизма, и у књизи Откривења, која представља крај адвентизма, налазимо задивљујуће паралеле када их посматрамо по начелу да прво осликава последње. Књига пророка Данила износи једно својство Исуса када употребљава име Палмони, што значи чудесни бројилац тајни. Данило такође представља

Исуса као Михаила арханђела. Јован је употребљен да учини исто што и Данило, и он не указује на господара математике, нити на вођу анђела, него на господара језика. Када разматрамо Исуса као господара азбуке, треба да узмемо у обзир Псалам 119, најдуже поглавље у Библији.

Псалам 119 је азбучни акростих, што значи да прва слова сваког низа од осам стихова почињу истим словом. У хебрејском алфабету има двадесет и два слова, те стога постоје двадесет и два одељка од по осам стихова. Сваки одељак почиње словом алфабета по редоследу алфабета, а затим и сваки од осам стихова који припадају том слову почиње тим словом. За свако слово има осам стихова; дакле, осам стихова помножено са двадесет и два слова хебрејског алфабета даје сто седамдесет и шест редова. Овај Псалам наглашава послушност Богу који је Бог поретка (отуда акростихна структура), а не хаоса.

Још једна истакнута тема у Псалму 119 јесте дубока истина да је Реч Божја потпуно довољна. Кроз читав Псалам налази се осам различитих израза који се односе на Реч Божју: закон, сведочанства, заповести, уредбе, заповести, судови, реч и наредбе. У готово сваком стиху помиње се Реч Божја. Псалам 119 потврђује не само карактер Светога писма, него и то да Реч Божја одражава сам карактер Бога. Запазите ова Божја својства изложена у Псалму 119:

1. Праведност (стихови 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Верност (стих 42)
3. Истинитост (стихови 43, 142, 151, 160)
4. Верност (стих 86)
5. Непроменљивост (стих 89)
6. Вечност (стихови 90, 152)
7. Светлост (стих 105)
8. Чистота (стих 140)

Псалам се отвара са два блаженства. „Блажени“ су они чији су путеви беспрекорни, који живе по Божјем закону, који држе Његове уредбе и траже Га свим својим срцем. То су поуке за нас у овом великом Псалму. Реч Божја је довољна да нас учини мудрима, васпита у праведности и оспособи за свако добро дело (2 Тимотеју 3:15–17).

Наравно, Псалам 119 је део једне теме која је у религиозном свету у великој мери још увек неразрешена. Она се тиче тога који је стих средишњи стих Библије и које је поглавље средишње поглавље Библије. Ако претражите интернет, наћи ћете разне расправе усредсређене на то коју Библију користите, и тако даље и томе слично. Проблем са сваким становиштем у тој расправи јесте то што одређење средине Библије, било да је реч о стиху или о поглављу, треба да буде одређено од стране Аутора Библије, а не од људског проучаваоца или критичара Библије.

Библија учи да све има свој почетак и свој крај. Свему има време.

Свему има време, и свакој намери под небом час: време кад се рађа и време кад се умире; време кад се сади и време кад се чупа оно што је посађено. Проповедник 3:1, 2.

Постоји време за рођење и време за умирање, а ипак постоји и живот који се одвија између почетка и завршетка нашег живота. Рођење је кратак тренутак у времену, као што је то и смрт. Живот је оно што је у средини и обично је с њим повезано много више историје него са временом када се рађамо и временом када умиремо.

Средина у „правилу првог спомињања“ обично има далеко више сведочанства него први и последњи. Тражити један једини стих или поглавље у Библији и одредити га као средину значи занемарити библијске доказе, иако су почетак и крај у суштини тачке у времену; средина је обично временски период. Наравно, почетак, крај и средина биће у сагласју једно с другим, премда је често исти путоказ на крају супротан почетку.

Исус је поистоветио Јована Крститеља са Илијом, и обојица илуструју исти пророчки след догађаја, али Илију је прогонила зла жена (Језавеља) која је настојала да Илију утамничи и убије, али то никада није учинила. Јована, који је био симбол Илије, тражила је зла жена (Иродијада) да га утамничи и убије, и то је учинила. Илија и Јован су заменљиви симболи, али имају неке пророчке одлике које су супротне одлике, а ипак и даље стоје у међусобној паралели. Илија никада није умро, Јован јесте. Разумевање да су пророчке ознаке пута које се међусобно подударају често супротности омогућава онима који желе да виде да је средина Библије Псалам 118.

Када применимо начело правила првог помињања онако како га дефинишемо, налазимо да је почетак средине Библије Псалам 117, најкраће поглавље у Библији, које се састоји од два стиха. За њим следи 118. поглавље, које је средина Библије, а за 118. поглављем следи 119, које је најдуже поглавље у Библији и завршетак средине Библије. Дивни Лингвиста обележава почетак најкраћим поглављем, а затим обележава завршетак најдужим поглављем. То су два супротна поглавља. Почетак је семе, а завршетак је место где се развија потпуно сазрела биљка, где су сва сведочанства смештена унутар средине повезана. Запазите Псалам 117.

Хвалите Господа, сви народи; славите Га, сва племена. Јер је велика према нама милост Његова, и истина Господња траје довека. Хвалите Господа. Псалми 117:1, 2.

Реч коју разматрамо, а која се састоји од три слова, у другом стиху преводи се као „истина“ и представља почетак средине Библије (средину Библије чине Псалми 117–119). Крај средине јесте Псалам 119. Псалам 118 је средина средине. Псалам 118 налази се између најкраћег и најдужег поглавља у Библији, а најкраће, које је почетак, износи реч „истина“, која је сачињена од три слова што представљају три корака вечног јеванђеља и чине оквир за разумевање истине. Тај оквир јесте начело које представља Христов карактер као Алфу и Омегу.

Завршетак средине, која је 119. поглавље, јесте азбучни акростих постављен у средину Библије, наглашавајући дивног лингвисту. Четири пута у 119. поглављу иста реч је

преведена као истина.

И не узми сасвим реч истине из уста мојих; јер се удам у судове твоје. Стих 43.

Праведност твоја јесте праведност вечна, и закон твој истина. Стих 142.

Близу си, Господе; и све су заповести твоје истина. Стих 151.

Реч је твоја истинита од почетка, и сваки од твојих праведних судова траје довека. Стих 160.

Истина у ових стихова јесте правило библијског пророштва које препознаје крај од почетка, а истина у тим стиховима јесте да је Алфа и Омега ставио Свој потпис на средину Библије, као што је то учинио за почетак и крај. Потпис Првог и Последњег представља „оквир“ за излагање последње опомене трећег анђела. Последњи део средине обухвата четири стиха у којима се употребљава реч преведена као „истина“, премда је четврто место једноставно преведено као „истинит“. Последњи завршетак од та четири стиха показује да је „од почетка“ та реч „истинита“.

На почетку, у извештају о стварању у 1. и 2. поглављу Постања, реч „истина“, иако није непосредно написана, представљена је у последње три речи извештаја о стварању, јер свака реч почиње словима која, тим редом, образују реч „истина“. У почетку беше Реч, и кроз Њега је све створено, а сведочанство о стварању у Постању почиње речима: „У почетку“, и завршава се трима речима које представљају истине повезане са једним Христовим својством, које је у Исаји одређено као доказ да је Он једини и прави Бог.

Средина Библије (Псалми 117–119) започиње у 117. поглављу указивањем на истину да почетак представља крај, посредством употребе речи „истина“. Та реч је сачињена од три слова која представљају вечно јеванђеље и поруке тројице анђела, и означавају завршетак извештаја о стварању. Крај средине Библије представља излагање азбуке коју је чудесни лингвиста произвео да би утврдио разумевање да је оно што се сада открива у погледу Његовог карактера у сагласности са одређењем речи откривење, јер Откривење Исуса Христа јесте порука која је осмишљена да представи један вид Христовог карактера који до сада није био у потпуности препознат, ако је уопште и био. То откривење је у складу са линијама заветне историје, јер заветна историја укључује доказе о Божјем настојању да открије Себе кроз имена док се Његова-прича одвијала.

„Velika načela zakona, same Božje prirode, oličena su u Hristovim rečima na gori. Ko god zida na njima, zida na Hristu, Steni vekova. Primajući Reč, primamo Hrista. I samo oni koji tako primaju Njegove reči zidaju na Njemu. ‘Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, a koji je Isus Hristos.’ 1. Korinćanima 3:11. ‘I nema ni u jednom drugom spasenja; jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bismo se mogli spasti.’ Dela apostolska 4:12. Hristos, Reč, otkrivenje Boga, — ispoljavanje Njegovog karaktera, Njegovog zakona, Njegove ljubavi, Njegovog života, — jedini je temelj na kojem možemo graditi karakter koji će opstati.” Misli sa gore blaženstva, 148.

Наравно, има још много тога што би требало размотрити у вези с овом истином, али ћемо овде стати.